

Audycja 28, Tem: „Abraham”, sobota 16.08.2003, godz. 7-8 wieczór

W audycji „Wczoraj, dziś i na wieki” witają się z państwem, Ireneusz Kołacz, Przemysław Merski, oraz Tadeusz Żurek. Dzisiaj w dalszym ciągu będziemy kontynuować nasz program „Boży plan zbawienia świata” a rozważanym tematem jest „Wiek Patriarchów” W poprzedniej naszej audycji mówiliśmy o Noem i o potopie. W żadnym innym okresie czasu, ludzkość nie miała większej sposobności rozpoznać swego Stworzyciela, jak bezpośrednio w potopie. Należało oczekiwać, że straszliwy wyrok, wymierzony przez Boga przeciw grzechowi w katastrofie potopu będzie trwałą lekcją na przyszłość. Taka manifestacja mocy Bożej winna spowodować, aby ludzkość nigdy więcej nie przeciwstawiała się swemu Stwórcy, ani Jego świętym prorokom. Niestety stało się inaczej. Po potopie, gdy się ludzie rozmnożyli a mówili jednym językiem podjęli śmiało dumne przedsięwzięcie i przystąpili do budowy miasta i wieży sięgającej nieba, później nazwanej „Wieżą Babel”. Pan Bóg ponownie zaingerował i na wskutek pomieszania ich języków, zaprzestali budowy i rozproszyli się po całej ziemi. Ks. Rodzaju 11 Rozdział

Pierwszym wiekiem obecnego świata, czyli po potopie, jest Wiek Patriarchów. Słowo Patriarcha m.in. znaczy – mężczyzna stojący na czele rodu; protoplasta rodu. Najstarszy członek rodu, założyciel rodu. Z punktu widzenia Biblijnego słowo patriarcha, odnosi się głównie, do ojców wiary, którzy wierzyli w Boga i Bogu i byli posłuszni Jego słowom. Dlaczego wiek ten nazywa się Wiekiem Patriarchów? Dlatego się tak nazywa, ponieważ w tym okresie czasu, Boska łaska i Jego postępowanie ograniczało się do nielicznych jednostek – do Patriarchów. Pozostali ludzie byli prawie pominięci. Tymi uprzywilejowanymi Patriarchami byli: Noe, Abraham, Izaak i Jakub. Każdy z nich cieszył się względami Pana Boga.

O Noem i o potopie mówiliśmy w naszej poprzedniej audycji. Dzisiaj będziemy mówili o Abrahamie, który dostąpił takiego zaszczytu, że Pan Bóg uważał go za swego przyjaciela jak czytamy: „I wypełniło się Pismo, które mówi: I uwierzył Abraham Bogu i poczytane mu to zostało ku usprawiedliwieniu, i nazwany został przyjacielem Boga.” List Św. Jakuba 2:23. To, że patriarchowie mieli za przyjaciela Pana Boga, było przez nich cenione ponad wszelkie ziemskie korzyści i błogosławieństwa. Abraham jako jedna z wielkich postaci biblijnych, jest tego dowodem i najbardziej oświecone narody ziemi uważają Abrahama za przeznaczony od Boga przewod.

Tak Żydzi, chrześcijanie jak i mahometanie uważają Abrahama za taki przewod, Boskie obietnice uczynione Abrahamowi stanowią podstawę wiary tych narodów. Do Abrahama z dużym szacunkiem przyznają się: Żydzi, mahometanie i chrześcijanie. Żydzi są cielesnym potomstwem Abrahama przez Izaaka i Jakuba, gdy zaś mahometanie, przedstawiają rozgałęzienie rodziny Abrahama przez Ismaela i Ezawa. Chrześcijanie znów twierdzą, że oni stali się dziedzicami najprzedniejszych obietnic tyczących się jego nasienia; ponieważ przez wiarę, stali się współdziedzicami z Chrystusem, którego uważają za pozafiguralnego Izaaka i dziedzica wszystkich rzeczy.- Gal. 3:29.

Abraham urodził się 2 lata po śmierci Noego, jako najmłodszy syn Tarego. Tare miał 130 lat, gdy się mu urodził Abraham. Młodość swoją Abraham

spędził w Ur Chaldejskim, które było miastem handlowym i jest położone około 190 km na północny - zachód od zatoki perskiej. Abraham był w prostej linii jednym z najszlachetniejszych gałęzi potomstwa Noego. Bałwochwalstwo i niemoralność ośladnęły to rozgałęzienie rodziny Noego, z której wyszedł Abraham. Księga Jozuego 24:2

Żydowskie legendy o Abrahamie mówią, że zaraz od młodości brzydził się ówczesną bezbożnością i rozpustą. Jako chłopiec 14-letni sprzeciwiał się praktykowanemu w rodzinie bałwochwalstwu, a przy pewnej okazji zniszczył przeszło 70 kosztownych bałwanów. W Księdze Rodzaju 12:1-8 mamy napisane, że na polecenie Pana Boga, Abraham wyszedł z ziemi rodzinnej do Haranu około 800 km w kierunku północno zachodnim w stronę Ziemi Chananejskiej. Haran leży między Eufratem a Tygrysem, niedaleko obecnej granicy syryjsko – tureckiej. Jak widzimy, Boskie zaopiekowanie się Abrahamem rozpoczęło się jeszcze wtedy, gdy zamieszkiwał w Ur, skąd Bóg wezwał go z pomiędzy bezbożnego otoczenia. Pobyt Abrahama i jego rodziny w Haranie, oddalił ich od bałwochwalczego życia miejskiego, a dla Abrahama był to zwrot w kierunku ziemi Chananejskiej. Abraham pozostał w Haranie 5 lat, aż do śmierci swego ojca Tarego.

Z Haranu Abraham udał się około 480 km do Chanaanu a Pismo Święte wyraźnie wykazuje, że w tej sprawie Abraham postąpił za Boską wskazówką. Ujawniając wiarę i posłuszeństwo, które było okazane kosztem ziemskich korzyści i sławy. Abraham nie zgadzał się z bałwochwalstwem, rozpustą i niemoralnością swoich ziomków; lecz wierzył w Boga i był w zupełnej harmonii z Boskimi zasadami sprawiedliwości i w obojętnym posłuszeństwie Bogu. Bóg nie tylko powołał Abrahama do opuszczenia swego kraju i do odłączenia się od grzechu, lecz przywiązał do tego wielką obietnicę.

Przymierze z Abrahamem zostało uskutecznione i zastosowane do Abrahama od czasu, gdy noga jego stanęła na ziemi obiecanej. Jednakowoż dla zachęty i wzmocnienia jego wiary Bóg kilkakrotnie i w różny sposób, powtórzył Abrahamowi Swoją obietnicę (1 Mój. 12:1-3; 13:14-17; 15:1,5,18; 17:1-10; 18:19; 21:12; 22:16-18). W rzeczywistości było to jedno i to samo przymierze, lecz różnie określane. Słowa tego przymierza wywierały potężny wpływ na umysł Abrahama i jego potomstwo. Gdy Abraham wraz ze swoją rodziną i dobytkiem weszli do ziemi Chananejskiej pod Boskim kierownictwem, to zamieszkali przez pewien czas w, Sychem, dzisiejsze Nablus. Wkrótce Abraham przeprowadził się do górzystego kraju w okolice Betel. Tam zbudował ołtarz, przy którym się modlił. 1 Mój. 12:6-8.

Cała historia życia Abrahama tak jak jest podana w Biblii dowodzi, że życie Abrahama było życiem pełnym wiary i polegania na Bogu i Jego obietnicach. Dlatego Św. Paweł nazwał Abrahama „ojcem wszystkich wierzących” Rzym. 4:11 Na rozkaz Boży Abraham opuszcza kraj rodzinny nie wiedząc, dokąd idzie List, do Hebr., 11:8. Kiedy Pan Bóg dał obietnicę Abrahamowi to skierował jego uwagę na gwiazdy niebieskie i na piasek na brzegu morskim, jako ilustrację jego liczego potomstwa. Kiedy Abraham otrzymał tę obietnicę, to jeszcze wtedy nie miał dzieci, przeto każde takie świadectwo, było próbą wiary. Abraham był pełnym wiary tych obietnic; nigdy nie wątpił, że moc Boża mogłaby w jakiś sposób nie dokonać tego, co Pan Bóg mu obiecał. Chociaż, Sara żona Abrahama, zestarzała się i czas macierzyństwa przeminął, jednak

wiara Abrahama nie zachwiała się, co do wypełnienia obietnicy o rozmnożeniu nasienia jego.

Doświadczenie wiary Abrahama było najgłówniejszym zarysem jego próby, lecz próba wiary Abrahama, aby ofiarował swego syna, Izaaka, na którym ześrodkowane były Boskie obietnice i uczynił z Niego ofiarę całopalenia na górze Moria, była to próba bardzo surowa. Pan Bóg doświadczał Abrahama do ostatecznych granic ludzkiej wytrzymałości i stanowczości Abrahama i całkowitego zaufania syna Izaaka do swego ojca Abrahama. Pan Bóg pragnął objawić głębię wiary i decyzji Abrahama. Próba wiary Abrahama była tak ogromna, że wprowadza nas w zdumienie. Abraham przecież nie widział Anioła Bożego, który szedł bez przerwy razem z nimi na polecenie Boże. Anioł w ostatniej chwili zatrzymał miecz, uniesiony ręką Abrahama do góry, by na rozkaz Boży zabić swego syna najukochańszego. W tym momencie, kiedy ręka Abrahama podniosła miecz do góry, on ofiarował swego syna. Choć cios śmiertelny nie był zadany mieczem to w oczach niebios, ofiara ta była zupełna, pomimo, że ręka ojca została wstrzymana. Toteż Apostoł Paweł objaśnia: „... skąd go (Izaaka) w podobieństwie zmartwychwstania przyjął (otrzymał z powrotem) – Żyd.11:19. Następnie opowieść Biblijna mówi o zapłatanym w ciernie baranku ofiarnym i „wziął go tedy Abraham i ofiarował na całopalenie zamiast syna.” Księga Rodzaju 22:1-13

Popatrzmy, jaką głęboką wiarę posiadał Abraham. Pomyślmy, co Abraham przeżywał w drodze na górę Moria. Próba ta odznaczyła próbowanego wysoko, tak według miary Boskiej jak i ludzkiej. W typologii biblijnej znajdujemy poparcie na to, że Abraham reprezentuje Boga, szczególnie, gdy ofiarował swego syna, co stanowi piękny obraz Boskiej gotowości oddania własnego syna za nas. Którym jak wiemy był przepowiedziany Zbawiciel a nasz Pan Jezus Chrystus, o którym Jan Chrzciciel dał świadectwo „*Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata.*” Jan. 1:29

Na tym kończymy nasze dzisiejsze rozmyślenia ze Słowa Bożego i zapraszamy państwa do wysłuchania naszej następnej audycji w 3-cią sobotę września o godz. 7.00 wieczorem, a dla zainteresowanych możemy wysłać bezpłatnie książkę pt. „Boski Plan Wieków” i jak zwykle przez następne pół godziny czekamy na telefony pod numerem 9415-1923, powtarzam 9415-1923, Dobranoc Państwu.